

Abstrakt

Po získání nezávislosti bylo vynaloženo velké úsilí, aby byly baltské státy začleněny do Evropské unie a Severoatlantické Aliance a jednou provždy se odpoutaly od Ruska. Vztah k Rusku, a obavy (vyplývající ze společné historické zkušenosti – ruské okupace) z tohoto velkého souseda ovlivňovaly a ovlivňují nejen vnitropolitickou situaci v jednotlivých státech, ale i jejich zahraničně politickou orientaci. Cílem této práce je přiblížit specifika jednotlivých států při jejich začleňování do evropských a severoatlantických struktur s použitím konceptu europeizace, jako procesu který neskončil přijetím států do EU a NATO. Naopak, začlenění do těchto organizací umožnilo jednotlivým státům, stát se z pouhých příjemců norem i jejich tvůrci a prosazovat své priority i na nadnárodní úrovni. Odhodlání jednotlivých států zapojit se do evropského prostoru ilustrovalo i množství radikálních reforem, které státy v poměrně krátkém časovém období přijaly, aby stabilizovaly ekonomickou situaci a byly schopné splnit kritéria pro vstup do EU. Již jako členové EU a NATO baltské státy podporovaly Východní partnerství a snažily se předat své zkušenosti i ostatním republikám bývalého Sovětské svazu a přiblížit je k Evropě. Zejména Estonsko, rozvíjelo témata digitalizace a kybernetické bezpečnosti. Otázka energetické bezpečnosti byla zdůrazňovaná Litvou. V rámci bezpečnosti se Baltské státy snažily upozorňovat na nutnost zajištění kolektivní bezpečnosti Evropy a zdůrazňovat, že je Rusko pro Evropu bezpečnostní hrozbou, jak se prokázalo v roce 2008 během ruské války v Gruzii a následně v roce 2014 a 2022, při anexi Krymu a zahájení války na Ukrajině.